

DVA GROBA STA...

Oton Župančič

Dva groba sta, kjer toži misel moja,
in tretji še, nanj roma mi srce.
Za tretjega nobeden naj ne ve,
nič naj ne moti večnega pokoja.

A vidva — sta ustrašila se boja,
da sem ostal sam samcat vrh zemlje?
Nosili breme komaj smo trijé,
ostal sem sam in bolečina troja.

Prijazna dedščina! Brez oporoke
brez pravn in potov in brez advokatov
kaj vem kako prišla je meni v roke.

Pač čul sem temen glas, in vem, odkod:
z menoj gre verno spremstvo mrtvih bratov —
in vendar je tako samotna pot...

25. 6. 1905.

Iz pesnikove zapuščine v počastitev njegovega rojstnega dne.